

Əjdər Ol-un "Səhər"i

Və mənim "Səhər duam"

Adi məntiqə yanaşanda səhərin açılması təbii bir haldır. Və səhərin açılması heç kimdən asılı olmadığı kimi, heç kimin də sifariş deyil. Elə gecələr də onun kimi. Deməli, təbii olan bir prosesə kənardan baxıb duyulanmaq, onda nəyisə görmək, nəyisə axtarmaq tamam başqa bir işdi. Və maraqlıdır ki, bu işə daha çox şairlər, rəssamlar, yəni ruh adamları meyl göstərirlər, can atırlar. Necə deyirlər, "işin işindən iş çıxarırlar". Onda da baxıb görürsən ki, səhər və səhərin açılması, gecə və gecenin düşməsi sən demə həm də poeziya imiş, rəssamlıq imiş. Onu görmək isə poeziyanın, rəssamlığın içərisində - iç dünyasında gəzib-dolaşmaq, görüb bil-mək imiş...

Bax, bu mənada, mən də adətən dan üzünü, sübh çağını seyr etməyi, səhərin necə açıldığını izləməyi çox sevirəm. Elə şər qarışanda da, sakit bir guşədə tək-tənha ətəfin yavaş-yavaş qaranlığa bürünməyini də onun kimi. Bu tərki dünyalıq deyil. Bu, mənim üçün baş verən hadisənin içərisində olmaqdı. Elə əlimdəki kitabın müəllifi də bu duyğuların gözəl tərcüməni, yəni onu bütün çalarları ilə görüb oxucuya çatdırırdı. Kitabın adı "YaŞa"dı. Müəllifi isə dəyərli şairimiz Əjdər Ol-dur! (Allah şairimizin tezliklə yolunu ailəsinə, dostlarına tərəf salsın. Və inşallah tezliklə onu öz aramızda görmək, ailəsinə və dostlarına nəsib olsun! - Ə.M.)

Mən Əjdər Ol-un oxucularından biri kimi hər dəfə onun söz dünyasına baş vuranda yeni bir nüansla, yeni bir bədii səhnə ilə qarşılaşıram. Elə təbiətin şıltaqlıq etdiyi bu günlərdə kitab rəfimdən "YaŞa"-nı götürdüm. Və necə deyirlər, gözüyumulu açdım, qarşıma "Səhər" şeiri çıxdı. Oxudum şeiri. Və düşündüm ki, məhz səhərə yazılıb bu şeir. Özümü inandırardım ki, Əjdər Ol məhz bu səhərin açılmasını izləyib və həmin o prosesin içərisində bu şeir dünyaya gəlib. Əjdər Ol yazıb ki:

**Gördüm nimdəş buludların
bir ucdan süzülməyini.
Quşların ordudan qabaq
nizama düzülməyini.**

Doğurdan da, əgər buludların ağılamağa başladığı səhəri izləmişinizsə, onda siz də mənimlə həmfikir olacaqsınız, onda siz də görə bilərsiniz ki, o nimdəş buludlar necə süzülür, necə didilir... Görecəksiniz ki, quşlar necə aşağıdan uçmağa, halay tutmağa, sıralanmağa başlayır və bütün bunları görəndə üzünü toxunan damcılar sizi xəyal aləmindən diksindirib ayıracaq. Amma mənə görə bu xoş ayrılıqdı. Çünki səhər açılır və sən səhəri seyr edərsən. Onda da mən məhz yayğularımın, acılarımın, əhvalımın necə durulduğunu, necə özünə dönüş yoluna çıxdığını hiss edəcəm, yaşayacam və mən də deyəcəm ki:

**Ruhumun şan-şan vaxtı
Dərdin danışan vaxtı...
halım qarışan vaxtı -
bir təbəssüm əta et!..**

Bax, bu ovqatın içində yaranan poetik səhnəni, bir rəssam işi kimi lap birbaşa desəm, naturadan çəkilmiş rəsm əsəri kimi görmək mənə çox xoşdu.

O qədər xoşdur ki, etdiyim səhər duası məni elə bil ki, Allaha, göy üzünə və Sənə yaxınlaşdırır. Bunun da həm təşəbbüsçüsü,

həm qanadlandırırı, yol göstərən, bir sözlə məni menden çıxıb getməyə həvəsləndirən səhərin vəsvidi, səhərin tərənnümüdür. Onu da Əjdər Ol edir. O, yazır ki:

**Bulud bir çiçəkdən gördü,
Kəpənək küləkdən gördü,
Tanrı bir mələkdən gördü,
canının üzülməyini.**

Hiss etdinizmi, mənim nə yaşadığımı, nə çəkdiyimi şair necə ustalıqla misralayıb. Elə bil ki, fırça ilə çəkib, elə bil ki, birbaşa hamımızın üzünə deyib. Bu, təkə istedad deyil, bu, həm də yaşamdı. Əjdər Ol-un bu səhər yaşadığı hissələrin alovudu, bürüyüb məni də, yaqın elə sizi də.

Mən də, elə siz də bu alovun içində yandırırıq. Çünki o hissələr yandırır, o hissələr ümid verir, inam verir, yaşamağa ,var olmağa kökləyir adamı. Bilirsiz niyə? Ona görə ki, niyə yandıgımızın müxtəlif səbəblərini xatırladırsa Əjdər Ol. Anlayırıq ki, biz çiçəkdən, küləkdən, hətta mələkdən də qorranıb alışa bilirik.

Çünki ruhumuzda, varlığımızda, üreyimizdə sevgi var. Ona bir qılgıncım düşür və biz o sevgi ilə yaşayırıq. Canımız üzülə-üzülə, sevgimiz pərvazlanma-pərvazlanma, həsrətimiz qılınc oynada-oynada... Amma yaşayırıq. Bu məqamda mən yenə üzümü Sənə tuturam. Çünki indi yalnız duyğularımı Sən anlayırsan və mən də Sənə deyirəm:

**Əllərimi ovuşdur
don atmaqdan sovuşdur...
gözü gözə qovuşdur -
Qəlbi qəlbə buta et!..**

Həqiqətən də, anlayış xoşbəxtliyin özüdür. Kimliyindən, şəxsiyyətindən, cəmiyyətdən,

təbiətdə tutduğu yerdən asılı olmadan Allahın yaratdığı, düşünmək qabiliyyəti olan hər kəsə anlayış olsa, həyatın ağrı-acısı, gile-güzarı, problemləri mənim inancıma görə yarıba-yarı azalar. Bu anlayış isə sevgidə Şah damardır. Tərəflər bir-birini anlayanda onların bir-birinə güvənci də artır, sabaha ümidi də. Büdrəməkdən, yıxılmaqdan qorxmada ayaqda dururlar. Nə yazıq ki, anlayış və ümumiyyətlə, anlamaq dərdi bütün dünyanın çözülməyən və yaxud da çözülməsi mümkün olmayan problemdir. Ona görə ki, bu problem fərdlərin daxilindən qaynaqlanır. Deməli, yer üzündəki insanların sayı qədər də anlamaq və anlayan problemi var. Bunlar da bir-biri ilə dartsımaqda, çekişməkdədirlər. Nəticədə nə qədər dağıntılar, nə qədər mərhumiyyətlər, nə qədər ürək sınıqlığı, nə qədər infarkt və nə qədər də...nəsnələr var və olmaqda da davam edir. Elə bu səhərin şəklini çəkən Əjdər Ol da həmin mənzərəni izləyib-izləyib təqribən mənim düşündüyümü, mənim ifadə etdiyimi şeirin dili ilə deyir. Və yazır ki:

**Tapdalandı yollar, izlər,
İşə düşdü bütün sözlər,
Axaqlar oturub gözələr,
dünyanın düzəlməyini.**

Oturub gözəyənələr axmaq olduqları qədər də anlamaq kasadıdılar. Onlar anlamaq bilmədiklərini və yaxud da anlamaq istəmədiklərindən gəlib axmaq olublar.

Onlara yalnız yazıqlar olsun! - demək mümkündür. Düşünməyin ki, söylədiyim bu fikir kimisə anlamağa həvəsləndirmək üçündür, yox, südlə gələn sümüklə çıxır - deyib atalar. Nə isə...

Bütün baxış bucaqları altında öz bildiyimə, öz inancım sadiqəm. Yalnız həmin nöqtədən, həmin aspektdən çıxış edərək özümə və çevrəmə bəyan edirəm ki, gördüyünü dərk etmək, dinlədiyini yozmaq cəm şəklində anlamaqdı. Ona görə də mən özümü də, sizi də hər zaman anlamağa çalışmışam və bilmişəm ki, Allahıma və Sənə olan sevgimdə də, Allahıma və Sənə doğru gədən yolumda da mənim müşahidəçim və himayəçim Anlamaqdı. Elə bu səhər duamda da mən o istəklə hamıya üz tutub demişəm:

**Sevgidə xocalıqdan
Mən ölüm, qocalıqdan...
Sən enmə ucalıqdan -
Tanrıma da əda et!!!**

Bəli, açılan hər səhəri öz anlayışım, öz duyumumla görmək, özünə köçürmək, hətta bu açılan səhərlə həmsəhər olmaq son dərəcə duyğusal bir haldır. Mən çox istərdim ki, açılan səhərlər hər birimizə həmin o duyğusalılığı bol əllə bağışlasın və biz hamılıqca səhərimizə onun duasını həm ürayimizin, həm də ruhumuzun istəyi ilə edək. Allah səhər dualarımızı yerdə qoymasın! AMİN!